

Apám beszél, anyám beszél

Hányszor hallottuk! Hányszor mondták:

- *Hadd el, asszony...!*
- *Hadd el, ember...!*
- *A föld...*
- *A föld...*
- *Ezt a bajt is befedi.*
- *Ha vékonyan is, eltakarja.*
- *Nem üt ki többé a harag...*
- *Nem szökik szárba...*
- *Ott marad velünk a sírba.*

Most összerezzennek.

- *Melyikébe?*
  - *Az enyémbé. Elég nagyra szabták...*
- Csend. Fészkelődés. Lihegő szuszogás.

- *Elaludtál?*
- *Ebbe a koporsószagú félelembé?*

Anyám igazít a paplanon, mintha a didergő ágyat takargatná. Hátat fordít.

- *Hová mész?*
  - *Álom után!*
  - *Ha itt nem leled, a világon sehol!*
  - *Nincs az a számomra Istentől megteremtve...*
  - *Hogy kerül Isten ide?*
  - *Úgy, hogy melléd rendelt, s egy jó napot nem adott hozzá!*
  - *Jónak indult...*
  - *Indult. Aztán elhaladt köztünk.*
  - *Mentél volna utána, kerested volna a jót a rosszban is!*
  - *Mi más után botorkálok harminc esztendeje?*
  - *Egy helyben...!*
  - *Mindegy is. Akárhová vészett, s akármikor lett oda, a jó napot csak a csoda hozhatja vissza.*
- Holdvilág hull a vigyázó ablakok szemére.
- *Felimádkoztad az időt, ahelyett, hogy hallgattál volna Jézus szavára! Hogy mondja a Miatyánkba? Bocsátottál te már meg valaha?*

Anyám sírva fakad.

Apám dühe riadalomra vált.

- *Napjába hetvenhétyszer megbocsátani?*
- *Ha egyszer Isten ezt akarja!*
- *Kérje, ha nincs egyéb dolga!*
- *Terhedtől akar véle megszabadítani!*
- *Hová tegyem le a sok kínt, amivel feldíszítettél?*

A hold a feszületet világítja.

- *Krisztus meg a keresztbe tett gerendákon végezte, mégsem panaszkodott ellene!*
- *Örökké szerteágazik a beszéded. Csak akkor hozakodsz elő Istennel, amikor az igazadat meg kell támasztani.*

Kakaskukorékolás.

Egyik gyermek a másiknak, suttogva:

- *Te hiszel a csodába?*
  - *Én-e?*
  - *Sokesztendő s vagy. Többet tudsz.*
  - *Csak többet gondolok...*
  - *És mit gondolsz? Vannak csodák?*
- Hosszú csend. A szülők hallgatóznak.
- *Csak igazság van. Vagy ha nincs, lesz.*
  - *Mi az az igazság?*

Az éjszaka virradóra fordul.

- *Egyféle csoda.*
- *Értem.*
- *Akkor aludjunk!*

Anyám keresztet vet. Sírása hallható. Talán nem is sírás már ez. Imádkozás.

- *Ne búsulj, asszony! Békéj meg! A nap felkelt. Vetközz ki haragodból!*
- *Ha szavad bánás volna s nem pusztá fecségés!*
- *Ne a szavaktól várd azt, amit csak magadban lelhetsz meg!*
- *Mi volna nekem, amiből még Istennél is hiány van?!*

Egyik gyermek a másiknak, riadtan:

- Isten is szegény, bátya?
- Szegény bizony.
- Mi nincs neki?
- Csodája.

- S akkor, aki azt kéri tőle, annak mit ad?
  - Magát.
  - S az nem csoda?
- Most már apám is sír.

Bernecebaráti fenyő, golyóstoll, 2011